

Munkács

SIMON MENYHÉRT VERSE

IVASKOVICS JÓZSEF ZENÉJE

Patetico

Al-föld s Kár-pá-tok in-te-nek egy-más-nak Fe-let - te né - ma ö-rök üd-vöz-
let - Ö - se-ink vá - rat és sán -cot is ás - tak, Rá - kó - czi - ak - nak
kas-télyt itt e-mel-tek. Itt tom - bolt a csá - szár zsar - nok - sá - ga,
Szen - ve - dett rab - ként szép - lel - kű Ka - zin - czy - A
na - pot itt egy zse - nink is meg - lát - ta, Láng - e - cse - te ránk az ö - rök fényt hin - ti.
De - rék ma - gya - rok po - ra - i ham - vad - nak La - tor - ca men - tén, völ - gyön és dom - bo - kon -
Ki nem él, ta - lán jobb is an - nak. Nem ér - zi saj - gón, mint
sor - va - dunk, ve - szünk S köz - ben - Te - rem - tőnk, ne vedd tő - lünk zo - kon
Nó - táz - va visz - szük a ma - gyar ke - resz - tünk.

Alföld s Kárpátok intenek egymásnak
Felette néma örök üdvözlet –
Őseink várat és sáncot is ástak,
Rákócziaknak kastélyt itt emeltek.

Itt tombolt a császár zsarnoksága,
Szenvedett rabként széplelkű Kazinczy –
A napot itt egy zsenink is meglátta,
Lángecsete ránk az örök fényt hinti.

Derék magyarok porai hamvadnak
Latorca mentén, völgyön és dombokon –
Ki nem él, talán jobb is annak.

Nem érzi sajjón, mint sorvadunk, veszünk
S közben – Teremtőnk, ne vedd tőlünk zokon
Nótázva visszük a magyar keresztünk.

TÓTH LAJOS: *Falu a Mecsekben*